

Arrest

nr. 134 762 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan vermoeidheid door de lange verhoren, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress en vermoeidheid tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen waaruit dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt voorts vast dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden en verzoeker geen blijk gaf van ernstige medische problemen of extreme vermoeidheid. Verzoeker stelde telkenmale op het einde van de gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van de gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden kunnen verklaren.

Dat verzoeker niet werd bijgestaan door zijn advocaat, kan alleen maar te wijten zijn aan zijn eigen handelen en kan bezwaarlijk verweten worden aan de protection officer bij het Commissariaat-generaal. De oproepingen voor gehoor zijn rechtsgeldig gebeurd aan het adres van de gekozen woonplaats van verzoeker. Het is dan ook de verantwoordelijkheid van verzoeker zelf om zijn advocaat te contacteren en te informeren over de gedane correspondentie. Zo verzoeker dit gedaan zou hebben, dan is de niet-aanwezigheid van zijn advocaat enkel en alleen te wijten aan de onwil/onkunde van diens advocaat zelf. De Raad herhaalt dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden. Het feit dat zijn advocaat niet aanwezig was, doet hieraan geen afbreuk.

De opmerking als zou de ambtenaar fouten uitgelokt hebben, is niet meer dan een gratuite bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige uitlokking. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu fouten zou uitgelokt hebben.

In de mate verzoeker nog de onlogische en tegenstrijdige verklaringen wijt aan het lang tijdsverloop, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Daar waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) aanvoert dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan een aantal elementen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wel staven en dat hij enkel op zoek gaat naar "bewijs à charge", wijst de Raad er op dat de samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust geen afbreuk doet aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet. Gelet op de in de bestreden beslissing pertinente en daadkrachtige motieven, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker er geenszins in slaagt de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de rechtszaken waarin hij betrokken is doelbewust opgezet zijn door de Maobadi om zich te wreken en dat de rechtszaken het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau overschrijden. Dergelijke rechtszaken kaderen binnen de normale politionele en gerechtelijke bevoegdheden nadat een misdrijf werd vastgesteld en kunnen geenszins zonder meet gelijk worden gesteld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de mate verzoeker zich in zijn verzoekschrift de vraag stelt of het recht op een eerlijk proces kan worden gegarandeerd in Nepal, blijkt na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker in het kader van de rechtszaak rond illegale houtkap werd toegelaten op borg werd vrijgelaten en hij louter onderworpen werd aan een meldingsplicht. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker geen eerlijk proces zou kunnen krijgen in Nepal. De loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande corruptie in Nepal, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Verzoeker dient deze vrees in concreto aan te tonen, alwaar hij aldus in gebreke blijft. Wat betreft de rechtszaak met Unus Khan blijkt bovendien uit de bestreden beslissing dat verzoeker een tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd.

In de mate verzoeker volhardt dat de door hem neergelegde doktersattesten, een cd-rom en röntgenfoto's zijn verwondingen attesteert, zijnde een slecht genezen breuk aan de pols, en de ontvoeringen door de Maobadi bewijzen, wijst de Raad er op dat deze documenten geen uitsluitsel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en dan ook bezwaarlijk als ondersteuning kunnen dienen van verzoekers asielaanspraak.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat er wel degelijk gevallen zijn van vervolging ten aanzien van royalisten en hiertoe verwijst naar UNHCR "Human Rights in Nepal – One year after the Comprehensive Peace Agreement" d.d. december 2007, stelt de Raad vast dat deze informatie die gedateerd is van 2007 geenszins opweegt tegen de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in dit land over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het hele grondgebied opvolgt, zelf aangeeft dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal (zie COI Focus "politieke bewegingsruimte voor pro-monarchisten" d.d. 12 juli 2013).

Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst reisadvies betreft uitgaande van de Belgische en Nederlands overheden. Dergelijk reisadvies heeft een algemene strekking, bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land en is aldus niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2014, voert verzoekende partij aan dat zij 20 uur werd gehoord door het Commissariaat-generaal en dat gegeven deze omstandigheid het niet onlogisch is dat er tegenstrijdigheden of fouten zijn in haar verklaringen. Verzoekende partij stelt dat deze gang van zaken niet aanvaardbaar is aangezien op deze wijze fouten worden uitgelokt. Voorts stelt verzoekende partij dat zij wel degelijke valabele verklaringen heeft gegeven voor de tegenstrijdigheden in haar verzoekschrift. Verzoekende partij wijst er ook op dat haar argumentatie met betrekking tot de onmogelijkheid van een intern vluchtalternatief niet wordt bekeken en zij argumenteert dienaangaande dat zij reeds elders in haar land van herkomst geprobeerd had om bescherming en veiligheid te vinden. Verzoekende partij wijst erop dat zij in haar land van herkomst veel problemen heeft gekend en dat zij zal gedood worden.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij 20 uur werd gehoord door het Commissariaat-generaal en dat gegeven deze omstandigheid het niet onlogisch is dat er tegenstrijdigheden of fouten zijn in haar verklaringen, dat dergelijke gang van zaken niet aanvaardbaar is aangezien op deze wijze fouten worden uitgelokt, en dat zij wel degelijke valabele verklaringen heeft gegeven voor de tegenstrijdigheden in haar verzoekschrift, wijst de Raad op de gronden in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan vermoeidheid door de lange verhoren, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress en vermoeidheid tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen waaruit dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt voorts vast dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden en verzoeker geen blijk gaf van ernstige medische problemen of extreme vermoeidheid. Verzoeker stelde telkenmale op het einde van de gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van de gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden kunnen verklaren. Dat verzoeker niet werd bijgestaan door zijn advocaat, kan alleen maar te wijten zijn aan zijn eigen handelen en kan bezwaarlijk verweten worden aan de protection officer bij het Commissariaat-generaal. De oproepingen voor gehoor zijn rechtsgeldig gebeurd aan het adres van de gekozen woonplaats van verzoeker. Het is dan ook de verantwoordelijkheid van verzoeker zelf om zijn advocaat te contacteren en te informeren over de gedane correspondentie. Zo verzoeker dit*

gedaan zou hebben, dan is de niet-aanwezigheid van zijn advocaat enkel en alleen te wijten aan de onwil/onkunde van diens advocaat zelf. De Raad herhaalt dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden. Het feit dat zijn advocaat niet aanwezig was, doet hieraan geen afbreuk. De opmerking als zou de ambtenaar fouten uitgelokt hebben, is niet meer dan een gratuite bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige uitlokking. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu fouten zou uitgelokt hebben. In de mate verzoeker nog de onlogische en tegenstrijdige verklaringen wijt aan het lang tijdsverloop, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.” Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen, en onderneemt hiertoe geen ernstige poging.

Met betrekking tot verzoekende partij haar kritiek dat haar argumentatie met betrekking tot de onmogelijkheid van een intern vluchtalternatief niet wordt bekeken, en haar argument dat zij reeds elders in haar land van herkomst geprobeerd had om bescherming en veiligheid te vinden, wijst de Raad erop dat hij (gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd) geen geloof hecht aan verzoekende partij haar ingeroepen problemen met de Maobadi (omwille van het feit dat zij een Maobadi kamp zou zijn ontvlucht en nadien informatie zou hebben doorgegeven aan de Nepalese ordediensten), en dat verzoekende partij daarnaast niet aannemelijk maakt dat de rechtszaken waarin zij betrokken is het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau overschrijden en deze derhalve geenszins zonder meer gelijkgesteld kunnen worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, plus uit niets blijkt dat zij geen eerlijk proces zou kunnen krijgen in haar land van herkomst, waardoor *in casu* de vraag of zij in Nepal over een intern vestigingsalternatief beschikt, net als haar argumentatie hieromtrent, niet dienstig en dus niet aan de orde is.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat zij in haar land van herkomst veel problemen heeft gekend en dat zij zal gedood worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 oktober 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS